

„Bús düledékeiden, Husztnak romvára megállék”

A Dugonics András Piarista Gimnázium 7.a osztálya a Határtalanul országos pályázat nyerteseként augusztus 19-24 között Kárpátaljára utazott.

Határtalanul!

Szombat reggel, 31 diák és 4 felnőtt indult el a busszal Beregszászra. Némi viszontagság után, melynek része volt buszunk lerobbánása, oda is érkeztünk. Idegenvezetőnk színes és érdekes előadás kíséretében bemutatta nekünk a Beregvidéki múzeumot, ahol megismerhettük a régi Beregvármegye életét, ezeréves történetét. Megnéztük még a Magyar Királyi Törvényház épületét, az egykori zsidó fürdőt, a római katolikus templomot és egyéb műemlékeket. Ezek után tovább utaztunk első szálláshelyünkre, Munkácsra. Ott egy gimnázium kollégiumában és egy plébánián kaptunk szállást. Egy finom vacsora után mindenki fáradtan ment aludni.

A második napot egy reggelivel kezdtük és utána a csomagok buszból való kipakolása követte. Mindezek után elmentünk a helyi misére, ami természetesen magyarul szólt, így mi is mindent érthettünk, érdekes volt, mert kézbe nem áldozhattunk. Nagy élmény volt augusztus 20-án a kárpátaljai magyar hívekkel való találkozás. Miután kiértünk a templomból a helyi fiatalokkal találkoztunk, akik meséltek az ottani életükről, az iskolába járásról. Szoros barátságok kötődtek, amiket az internet világával meg is tarthatunk. Ezt követően megnéztük Munkács városát, történelmi sétát tettünk magyar vonatkozású szobrok és emlékművek mentén. Ilyen például Munkácsy Mihály szülőházának emléktáblája vagy Rákóczi Fejér ház. Elbuszoz-

tunk Beregszentmiklósra a várkastélyba, ahol Bartos József festőművész, várúr körbevezetett minket a várban és megismertette velünk a történelmét. Nagyon érdekes volt olyan helyen állni ahol Zrínyi Ilona és Thököly Imre ismerkedett meg. Ezek után elutaztunk Szolyvára. A szovjet csapatok nyomában érkező belügyi egységek minden magyar és német által lakot településről elhurcolták a 18 és 50 év között élő férfiakat és egy gyűjtőlágerbe zárták őket. Embertelen bánásmód alatt éltek, rengetegen vesztették ott életüket. Ezen a szomorú esemény helyszínén emlékparkot emeltek ahol egy perces megemlékezést tartottunk mindnyájan. Ezek után ellátogattunk a Vereckei-hágóhoz. Honfoglaló őseink útja és számos más törté-

nelmi esemény helyszíne ez. Elkapott minket egy kis eső, de az emlékmű közelében egy fa kiülő alatt egy kicsit meghúzódtunk addig, és az idegenvezetőnkől részletesebb történelmi beszámolót kaptunk. Miután csillapodott az eső, megnéztük az emlékművet és a kissé ködös tájat is megszemléljük. Majd elmentünk az Árpád-vonal bunkerbe, ahol szűk folyosókon régi tárgyakat láthattunk és 50 méteres mélységbe is lementünk. E fárasztó nap után visszatértünk Munkácsra a szállásunkra.

A következő nap Huszt várának romjainál kezdődött, melyet egy 800 méteres kaptató

előzött meg. A fáradtságot felülmúlta a látvány, mely ránk várt. Técsőn a világháborús emlékműhöz látogattunk, majd a nagybányai festőiskola alapítójának, Hollósy Simonnak a szobrát, valamint a Kossuth szobrot tekintettük meg. Különleges élményt jelentett számunkra a 13. században épült, festett díszítő-elemekkel, figurális ábrázolásokkal színesített fakazettás mennyezetű református templom megtekintése. Terebesfejérpatak határában Európa földrajzi középpontját jelölő emlékoszlopnál álltunk meg. Rahónál, Tizsaközön a Fekete-és a Fehér-Tisza összefolyásában gyönyörködtünk, majd további 35 km megtétele után megérkeztünk Kőrösmezőre, Felső – Tisza vidék és egyúttal Kárpátalja utolsó ma-

gyar végvárába. Szállásunk Kőrösmezőn magyar vendéglátó családoknál volt.

A következő napot két GAZ típusú terepjáróra szállással kezdtük a reggeli után. Elindultunk felfelé a Tisza forrásához. Hihetetlenül jó volt az út, rengeteget nevtünk, egyszer át is kellett kelnünk a Tiszán a terepjárókkal, mert egy munkagép elállta az utat. Megálltunk útközben kétszer is, egyszer, amikor lementünk a Tisza partjára, ahol érdekes, könnyen törhető köveket ismertettek velünk. Másodszor pedig, egy ottani, régi munkát, a Tiszán való "hajózást" magyarázták el. Ott volt egy kis szabadidőnk és birkákat kergettünk, meg teheneket

néztünk. A Tisza-forrása egy kis csőből jött nagy meglepetésünkre. Ihattunk a vízből is, és megtölthettük üvegeinket, valamint egyszerre állhattunk a Tisza mindkét partján. Visszatérve Kőrösmezőre meglátogattunk egy katonateme-

tőt, ahol a sírköveken magyar nevekkkel is találkozhattunk. Aztán megnéztünk egy fatemplomot (amely a világörökség részét képezi), ahol

egy zászlót 2008-ban elloptak és azóta sem került meg. Viskre érkezésünk után csapatokra osztva, helyi magyar családokhoz lettünk elhelyezve. Reggel a busznál gyülekeztünk és a napot az utazás töltötte ki, de egy órát még eltöltöttünk Nagyszőlősen, és megismerkedtünk a történelmi belvárossal.

Szegedre érve mindenki telefonált a családnak, hogy mindjárt megérkezünk. Mindenki örömmel szállt le a buszról, hogy végre láthatja családját, de maradt bennünk egy kis honvágy ahhoz képest, hogy nem Magyarországon voltunk, de mégis anno, csak Kárpátalja is a miénk volt! Köszönjük szépen ezt a felejthetetlen kirándulást.

írta: Kovács Hédi (7.a) és Oláh Vince Zsolt (7.a)